

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział VI Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Grażyna Kramarska (spr.)

Sędzia SA Irena Piotrowska

Sędzia SA Beata Waś

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2016 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z zażalenia P

na postanowienie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki
z dnia 28 grudnia 2012r. nr DPE-4900-13286(4)/1249/2012/LW o odmowie
wydania świadectwa pochodzenia

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów z dnia 24 listopada 2014r. sygn. akt XVII Amz 60/13

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w całości w ten sposób, że nadać mu
treść:

„1) uchylić postanowienie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 28
grudnia 2012r. nr DPE-4900-13286(4)/1249/2012/LW,

2) zasądzić od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz

kwotę 410 zł (czteryście dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania.”;

II. zasądzić od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz

kwotę 210 zł (dwieście dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Na oryginale wstawić podpis
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
STAROSTA STRĘŻEWIA
Jana Szmajda

Jana Szmajda

Uzasadnienie

Powód

wniósł zażalenie na postanowienie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 28 grudnia 2012 r., na mocy którego organ odmówił wydania powodowi świadectwa pochodzenia dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostce wytwórczej E B zlokalizowanej w miejscowości w okresie od dnia 1 sierpnia 2012 r. do dnia 31 sierpnia 2012 r. Rozpoznając wniosek powoda o wydanie powyższego świadectwa, Prezes URE stwierdził, że z urzędu znane są mu informacje świadczące o niespełnianiu przez jednostkę wytwórczą powoda - E B - wymagań określonych w § 6 ust. 4 pkt 1 i 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 14 sierpnia 2008 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz potwierdzenia danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz. U. z 2008 r. Nr 156, poz. 969 ze zm., rozporządzenie OZE). Prezes URE zgłosił zastrzeżenia do miejsca usytuowania wag służących pomiarowi zużytych paliw oraz lokalizacji miejsc pobierania próbek paliw w celu określenia ich właściwości fizykochemicznych. Prezes URE przyznał, że taki sposób funkcjonowania instalacji wytwórczej powoda znany był mu już na etapie rozpatrywania wniosku powoda o koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej. Uznał jednak, że fakt dokonania wówczas nieprawidłowej interpretacji przepisów rozporządzenia OZE nie stoi na przeszkodzie badaniu w toku niniejszego postępowania (tj. w sprawie o wydanie świadectwa pochodzenia energii), czy powód wytwarza energię elektryczną w instalacji współpalającej paliwo konwencjonalne i biomasę w sposób zgodny z wymogami OZE.

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2014r. Sąd Okręgowy - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w sprawie XVII Amz 60/13 oddalił zażalenie powoda i zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego, dzieląc argumentację wyrażoną w zaskarżonym postanowieniu Prezesa URE.

-Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód, zaskarżając je w całości i zarzucając:

- naruszenie: art. 32 ust.1 i 9e ustawy z 10 kwietnia 1997r. prawo energetyczne w zw. z art. 58 ust. 2 ustawy z 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej w zw. z art. 41 ust. 3 prawa energetycznego poprzez ich niewłaściwą interpretację i niewłaściwe zastosowanie,
- naruszenie § 6 ust.4 pkt 1 i 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 14 sierpnia 2008r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzenia danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz. U. 2008 nr 156 poz. 969 ze zm.) w zw. z art. 9e poprzez błędne przyjęcie, że instalacja powoda nie spełnia warunków przewidzianych w treści tego rozporządzenia oraz że mogło to skutkować całkowitą odmową wydania świadectw pochodzenia za okres, do którego odnosi się postanowienie pozwanego;
- naruszenie art. 2, 7 i 64 Konstytucji w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy prawo energetyczne w zw. z art. 58 ust 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w zw. z art. 41 ust. 3 ustawy prawo energetyczne, postanowień § 6 ust. 4 pkt 1 i 3 starego rozporządzenia OZE, art. 219 i 110 k.p.a. poprzez dokonanie ich niekonstytucyjnej wykładni;
- naruszenie art. 9e ust. 3 w zw. z art. 9e ust 5a ustawy prawo energetyczne poprzez zignorowanie okoliczności, iż odmowa wydania przez pozwanego

świadczenia pochodzenia zgodnie z wnioskiem powoda, pomimo braku występowania negatywnych przesłanek jego wydania, stanowiła oczywisty przejaw niezastosowania tej regulacji;

- naruszenie szeregu przepisów procesowych tj. art. 233§1 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 328§2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie postanowienia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i zasądzenie kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Strona pozwana wносиła o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

W toku postępowania zażaleniowego Sąd Apelacyjny zawiesił postępowanie w sprawie do czasu rozstrzygnięcia pytania prawnego przedstawionego Sądowi Najwyższemu w innej sprawie: „Czy udzielona przez Prezesa URE przedsiębiorstwu energetycznemu koncesja na prowadzenie działalności gospodarczej, polegającej na wytwarzaniu energii elektrycznej pochodzącej ze wspólnego spalania paliw konwencjonalnych i biomasy, której integralną częścią jest tzw. Dokumentacja Uwierzytelniająca, określa w sposób wiążący dla Prezesa URE oraz przedsiębiorstwa energetycznego szczegółowe warunki wykonywania działalności koncesjonowanej, a jeżeli tak, to czy Prezes URE jest związany tymi warunkami w postępowaniu o wydanie świadectw pochodzenia dla energii wyprodukowanej w instalacji, której decyzja taka dotyczy?”.

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2016r. sygn. akt III SZP 5/15 Sąd Najwyższy odmówił podjęcia uchwały w tej kwestii.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Jakkolwiek Sąd Najwyższy odmówił podjęcia uchwały w przedmiocie pytania prawnego przedstawionego w sprawie VI ACz 4861/14 tut. Sądu, jednak w uzasadnieniu wyżej wskazanego postanowienia wyraził poglądy przydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd Najwyższy odwołał się do utrwalonego w orzecznictwie stanowiska, zgodnie z którym do chwili stwierdzenia nieważności lub uchylecia decyzji administracyjnej ostatecznej w trybie nadzwyczajnym, decyzji takiej przysługuje domniemanie mocy obowiązującej, domniemanie jej prawidłowości i legalności. Domniemanie to pozwala rozważać kwestię związania nią organu w sensie materialnoprawnym, polegającego na tym, że organ nie może pominąć treści własnego rozstrzygnięcia, które ukształtowało prawa i obowiązki strony, wobec czego stan taki winien organ uwzględnić również w innych postępowaniach, które prowadzi, a które pozostają w związku podmiotowo- przedmiotowym z materią sprawy rozstrzygniętą ostateczną decyzją. Rzutujące na rozstrzygnięcie innego postępowania administracyjnego domniemanie zgodności treści decyzji z rzeczywistością może być podważone, z wyjątkiem sytuacji, w których mamy do czynienia z decyzjami związanymi (zależnymi). Zdaniem Sądu Najwyższego taki stosunek zależności występuje między postępowaniem w przedmiocie wydania świadectwa pochodzenia a decyzją o udzieleniu koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej, jeżeli z decyzji takiej wynika, że jest to koncesja na prowadzenie działalności wytwórczej w odnawialnym źródle energii. Związek ten wynika z art. 9e ust. 3 Prawa energetycznego, zgodnie z którym świadectwo pochodzenia energii wydawane jest na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego, które zajmuje się „wytwarzaniem energii elektrycznej w instalacji odnawialnego źródła energii”, zaś wytwarzanie energii elektrycznej jest działalnością koncesjonowaną. W ocenie Sądu Najwyższego oznacza to, że jeżeli następczo (po wydaniu ostatecznej decyzji w przedmiocie koncesji na prowadzenie działalności wytwórczej w odnawialnym źródle energii) organ regulacji energetyki uzna, że decyzja koncesyjna była wadliwa, to jest taką decyzją związany w postępowaniu

w sprawie o wydanie świadectwa pochodzenia energii. Jeżeli jednak z decyzji koncesyjnej nie wynika, że koncesja została udzielona przedsiębiorstwu energetycznemu na prowadzenie działalności wytwórczej w odnawialnym źródle energii, wówczas taka decyzja nie wiąże organu w postępowaniu w przedmiocie wydania świadectwa pochodzenia energii w zakresie dotyczącym cech instalacji wytwórczej.

-Sąd Najwyższy wskazał także na to, że zgodnie z art. 9e ust. 1 Prawa energetycznego świadectwo pochodzenia jest „potwierdzeniem wytworzenia energii elektrycznej w instalacji odnawialnego źródła energii”. Do wydawania świadectw pochodzenia stosuje się odpowiednio przepisy k.p.a. o wydawaniu zaświadczeń, zatem świadectwo pochodzenia stanowi urzędowe potwierdzenie, że w określonym czasie, w konkretnej instalacji wytwórczej mającej charakter odnawialnego źródła energii, wytworzona została określona ilość energii elektrycznej. Prezes URE nie dysponuje z urzędu wszystkimi danymi, które pozwoliłyby mu wydać zaświadczenie, w szczególności informacją o ilości energii elektrycznej wytworzonej w okresie objętym wnioskiem w instalacji odnawialnego źródła energii, której dotyczy wnioski. Prezes URE dysponuje co najwyżej informacją, czy dane źródło energii jest źródłem odnawialnym, jeżeli stosownej kwalifikacji instalacji wytwórczej dokonał w dedykowanym do tego postępowaniu administracyjnym. Zgodnie z art. 9e ust. 3 Prawa energetycznego przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego o wydawaniu zaświadczeń stosuje się do wydawania świadectw pochodzenia „odpowiednio”. Art. 218 § 2 k.p.a. uprawnia organ administracji do przeprowadzenia, przed wydaniem zaświadczenia, postępowania wyjaśniającego „w koniecznym zakresie”, który jest ograniczony i węższy niż ma to miejsce w postępowaniu ogólnym, bowiem wyklucza się prowadzenie klasycznego postępowania dowodowego. Jednocześnie, w piśmiennictwie przyjmuje się, że odmowa wydania zaświadczenia może nastąpić w przypadku, gdy „zainteresowany żąda potwierdzenia nieprawdziwych faktów lub stanu prawnego”, zaś w

orzecznictwie jako podstawę odmowy wydania zaświadczenia podaje się niemożność spełnienia przez organ żądania co do treści zaświadczenia (uchwała NSA w Warszawie z dnia 30 września 1996 r., OPK 17/96, ONSA 1997, nr 1, poz. 13). Przesłanką wydania postanowienia odmawiającego wydania zaświadczenia może być więc stwierdzenie przez organ niezgodności między określonym we wniosku stanem faktycznym dotyczącym wnioskodawcy a stanem faktycznym zrekonstruowanym przez organ na podstawie posiadanych informacji. Skoro Prezes URE w ograniczonym stopniu dysponuje danymi pozwalającymi na wydanie świadectwa pochodzenia, a dane te nie są zawarte w klasycznych zbiorach stanowiących zasób danych będących podstawą wydania zaświadczenia (jak ewidencje, rejestry, itp.), w postępowaniu prowadzonym z wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia energii, w zakresie koniecznym do rozpoznania tego wniosku, Prezes URE musi mieć jedynie możliwość potwierdzenia podstawowej okoliczności, jaką jest status instalacji wytwórczej jako odnawialnego źródła energii, przy czym w postępowaniu tym nie może jednak dokonywać ustaleń prawnych odmiennych od dokonanych w toku postępowania o wydanie koncesji. Dopiero, jeżeli z decyzji koncesyjnej nie wynika kwalifikacja instalacji wytwórczej jako odnawialnego źródła energii, Prezes Urzędu może w postępowaniu wyjaśniającym sprawdzić, czy instalacja wytwórcza objęta wnioskiem o wydanie świadectwa pochodzenia energii spełnia warunki określone w stosownych przepisach wykonawczych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego z decyzji koncesyjnej z 4 maja 2009r. nr WEE/10-ZTO-B/1249/W/OŁO/2009/TB oraz decyzji z 2 kwietnia 2010r. WEE/10-ZTO-C/1249/W/OŁO/2010/LK oraz decyzji z 7 października 2011r. WEE/10-ZTO-I/1249/W/3/2011/AWŚ, zmieniających decyzję o udzieleniu koncesji z 12 października 1998r. Nr WEE/10/1249/U/OT-4/98/WL, wynika kwalifikacja instalacji wytwórczej powoda jako realizującej między innymi technologię współspalania, a zatem stanowiącej odnawialne źródło energii (k. 70 i nast. akt, k. 165 i nast.). Zgodnie z treścią punktu 1. decyzji koncesyjnej

pod nazwą: „Przedmiot i zakres działalności” energia elektryczna wytwarzana przez powoda pochodzi nie tylko ze spalania paliw konwencjonalnych - w ośmiu kotłach oznaczonych numerami od 5 do 12, ale też ze spalania paliw konwencjonalnych lub ze wspólnego spalania paliw konwencjonalnych i biomasy w kotłach oznaczonych numerami od 1 do 4. Świadczy o tym także treść załączników do tej decyzji w postaci dokumentacji uwierzytelniającej, opinii i sprawozdań dotyczących wytarzania energii ze źródeł odnawialnych. Należy również zauważyć, że w odniesieniu do tej samej instalacji Prezes URE wydawał uprzednio (za okres 2011r.) świadectwa pochodzenia energii z odnawialnego źródła (k. 272 i nast.), a zatem kwalifikował instalację wytwórczą powoda jako odnawialne źródło energii, zgodnie z wydaną na rzecz powoda decyzją koncesyjną. Podstawą wydania postanowienia odmownego zaskarżonego w niniejszej sprawie nie było też stwierdzenie przez Prezesa URE, że udzielona powodowi koncesja nie obejmuje prowadzenia działalności wytwórczej w odnawialnym źródle energii, a tylko zastrzeżenia do sposobu wykonywania przez niego uprawnień wynikających z zakresu udzielonej mu koncesji. Przy czym podkreślenia wymaga to, że zakwestionowany (jako niespełniający wymagań wskazanych w § 6 ust. 4 pkt 1 i 3 rozporządzenia z 14 sierpnia 2008r.) przez Prezesa URE sposób poboru próbek paliw (konwencjonalnych i biomasy) oraz pomiaru masy tych paliw nie zmienił się w jednostce wytwórczej powoda w stosunku do stanu będącego podstawą udzielenia mu koncesji, zmieniła się tylko ocena zgodności z przepisami tego stanu, dokonana przez Prezesa w okresie już po udzieleniu koncesji. Zważywszy zaś na to, że - jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu w. cyt. uchwały - w postępowaniu o wydanie świadectwa pochodzenia Prezes URE nie może dokonywać ustaleń prawnych odmiennych od dokonanych w toku postępowania o wydanie koncesji, będąc związanym uprzednio wydaną decyzją o udzieleniu koncesji na prowadzenie działalności wytwórczej w odnawialnym źródle

energii, do czasu jej zmiany, należało uznać, iż brak było podstaw do odmowy wydania świadectwa pochodzenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 14 ust. 3 pkt 3 w zw. z § 12 ust 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

*/

Na oryginale w tym celu podpis
Za zgodność z oryginalem stwierdzam
STARSZY SENIOR ARZ SĄDOWY

Janina Sombor